ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Vysoké učení technické v Brně**, se sídlem Brno, Antonínská 548/1, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2014, č. j. MSMT-17327/2013-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. 11 A 25/2015 – 32,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. 11 A 25/2015 – 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalovaný jako stěžovatel napadá shora označený rozsudek městského soudu, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 28. 11. 2014, č. j. MSMT-17327/2013-3, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] V této věci žalovaný na základě žalobcovy žádosti vydal dne 24. 11. 2009 rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 0002/01/01, č. j. 11736/2009-45, doplněné později několika dodatky. Rozhodnutí bylo vydáno podle § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „rozpočtová pravidla“). Dotace byla poskytnuta k realizaci Projektu NETME Centre v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, prioritní osy 2 – Regionální VaV centra, oblast podpory 2.1 - Regionální VaV centra, a to v maximální výši 767 502 287 Kč (z toho 15 % jako národní spolufinancování a 85 % z rozpočtu

Evropské unie). Dodatky rozhodnutí o poskytnutí dotace jsou ze dne 17. 2. 2010, 9. 5. 2012, 23. 11. 2012, 23. 9. 2013 a 2. 12. 2013. Žalovaný po provedení auditu operace č. VaVpl/PAS/0/23/2013 auditním orgánem Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy dne 11. 2. 2012 označil nesrovnalost v požadované částce 9 302 669,50 Kč. Žalovaný vydal oznámení o zastavení plateb č. P0002/01/02 a podal podnět k provedení daňové kontroly. Výsledkem daňové kontroly provedené Finančním úřadem pro Jihomoravský kraj dne 11. 9. 2013 bylo konstatování ve zprávě č. j. 3386489/13/3000-0472-707986, že nedošlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 rozpočtových pravidel. Konkrétně bylo ve zprávě o daňové kontrole uvedeno, že žalobce zvolením základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti neporušil zákon o veřejných zakázkách č. 137/2006 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2012, neboť dílčí hodnotící kritéria stanovil v poměru 70 % nabídková cena bez DPH, 15 % smluvní pokuta za nedodržení termínů jakékoliv z jednotlivých etap stavby a 15 % smluvní pokuta za nedodržení termínu provedení díla, což v té době zákon o veřejných zakázkách nevylučoval. Žalovaný nato dne 28. 11. 2014 vydal oznámení č. j. MSMT - 17327/2013-3, podle něhož trvá na nezpůsobilosti výdaje ve výši 9 302 669,50 Kč kvůli zjištění plynoucího z auditu. Téhož dne žalovaný vydal podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel oznámení č. S-0002/01/02, č. j. MSMT - 17327/2013-3 (dále též „Oznámení“), o nevyplacení části dotace ve výši 9 302 669,50 Kč, odůvodněné tím, že auditoři nepovažují ekonomickou výhodnost vítězné nabídky za dostatečně prokázanou, konkrétně pro nedoložení, že smluvní pokuta nevedla k diskriminaci účastníků pro svou nepřiměřenost. Žalovaný dospěl k závěru, že dílčí hodnotící kritéria ovlivnila pořadí vyhodnocovaných nabídek ve prospěch nabídek s mimořádně vysokými smluvními pokutami. Žalovaný v závěru Oznámení poučil žalobce o vyloučení správního řádu v řízení a o vyloučení soudního přezkumu. Námitky podané příjemcem dotace proti Oznámení byly žalovaným odmítnuty.

[3] Žalobou se žalobce domáhal primárně určení, že zásah žalovaného spočívající v protiprávním zadržování nárokových finančních prostředků ve výši 9 302 669,50 Kč je nezákonný, a pro případ, že by soud Oznámení ze dne 28. 11. 2014 o nevyplacení dotace považoval za rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, kterým byla výluka přezkumu rozhodnutí podle § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel označena za protiústavní. Oznámení o nevyplacení dotace vydané podle tohoto ustanovení proto považoval za rozhodnutí. Dále městský soud poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 48, z něhož citoval. Z toho městský soud dovodil, že rozhodnutí poskytovatele dotace o krácení dotace je individuálním správním aktem splňujícím materiální i formální znaky vyžadované v § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a může být podrobeno soudnímu přezkumu. Přesto, že se na řízení nevztahuje správní řád, jedná se o veřejnoprávní vztah mezi příjemcem a poskytovatelem dotace, na nějž musí dopadat základní zásady činnosti správních orgánů, jak jsou definovány v hlavě II. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Za nezbytné označil městský soud odůvodnění rozhodnutí, z něhož musí přesvědčivě plynout, ke kterému hledisku poskytovatel dotace přihlédl a jaký vliv mělo na konečné rozhodnutí. Poskytovatel tedy musí vycházet ze zjištění porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie a musí vyhodnotit závažnost zjištěného porušení pravidel. To žalovaný dostatečně neučinil. Městský soud

z těchto důvodů označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Přisvědčil žalobě i v tom, že závěry žalovaného jsou v rozporu se zjištěním daňové kontroly a že žalovaný závěry správce daně nerespektoval. K tomu městský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 217/2015 – 48. Naopak městský soud neuznal důvodnou námitku o nedostatku pravomoci žalovaného.

II. Kasační stížnost žalovaného

[4] Stěžovatel kasační stížnost podanou proti tomuto rozsudku městského soudu opírá o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající nesrozumitelnosti nebo nedostatku odůvodnění, popřípadě jinou vadu řízení schopnou ovlivnit zákonnost rozsudku. Konkrétně uvádí, že v rámci projektu žalobce, na který mu poskytl dotaci rozhodnutím ze dne 24. 11. 2009, byla zadána veřejná zakázka „Výstavba budovy D5 NETME Centre“, při níž došlo k pochybení při stanovení hodnotících kritérií, jak popsal ve svém vyjádření k žalobě, na něž odkazuje. Po tomto zjištění stěžovatel postupoval v souladu s § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015. Účelem tohoto postupu bylo zabránění nezákonnému čerpání a použití veřejných prostředků.

[5] Městský soud postupoval v řízení vadně, pokud vůbec neřešil, že žalobce v prvé řadě směřoval svou žalobu proti nezákonnému zásahu, nevypořádal se tedy plně s žalobním návrhem. Podle názoru stěžovatele byla žaloba proti nezákonnému zásahu nepřípustná podle § 82 s. ř. s., neboť vydané oznámení má povahu rozhodnutí.

[6] Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje v nesprávném provázání opatření k nevyplacení části dotace s posouzením porušení rozpočtové kázně finančním úřadem, což vedlo ke zrušení rozhodnutí. Oznámení o nevyplacení části dotace podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 270/2015 – 48 je rozhodnutím v materiálním slova smyslu a je třeba je chápat jako rozhodnutí konečné, nikoliv prozatímní. Ustanovení § 14e rozpočtových pravidel nepodmiňuje vydání opatření tím, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Finanční úřad také v praxi nezahajuje daňovou kontrolu vždy, když je mu oznámeno provedení opatření podle § 14e rozpočtových pravidel.

[7] Nakonec stěžovatel upozorňuje, že ani na základě judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu mu není jasné, jak by měl poskytovatel dotace rozhodnutí vydaná podle § 14e rozpočtových pravidel odstraňovat v návaznosti na rozhodnutí finančních úřadů. Ze zákona totiž ani nevyplývá, že by k jejich odstranění mělo dojít. Stěžovateli ani není jasné, jak by při svém rozhodování měl přihlížet k závěrům finančních orgánů, nejsou-li podle zákona pro jeho rozhodnutí a pro hodnocení míry porušení zákona podstatné.

[8] Stěžovatel se rovněž ohrazuje proti posouzení náležitostí Oznámení městským soudem. Důvody jeho rozhodnutí byly sice stručné, nicméně podstatné skutečnosti v něm uvedeny jsou, zejména je zřejmé, z jakého důvodu se část dotace nevyplácí. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy nebylo jasné ani to, že jde o rozhodnutí, a

také nebyl připuštěn jeho soudní přezkum, bylo těžko možné předvídat budoucí nároky. S ohledem na veškeré nejasnosti zákonné úpravy a stávající judikatury stěžovatel navrhuje předložení věci rozšířenému senátu.

[9] Stěžovatel rovněž považuje za nesprávné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

[10] Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalobce nevyužil možnosti podat ke kasační stížnosti své vyjádření.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

III.1. Podmínky projednání kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel jedná osobou s právnickým vzděláním. Kasační stížnost je tedy přípustná a projednatelná.

[13] Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

III.2. Posouzení důvodnosti kasačních námitek

III.2.a) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku

[14] Nejvyšší správní soud poté posoudil rozsudek městského soudu z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), podle něhož za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k té se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[*n*]*edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v

rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat byť jen jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Z judikatury zdejšího soudu též skutečnost, že „[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo." (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).

[15] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se nevypořádal s tím, že žalobce v prvé řadě svou žalobou primárně cílil proti nezákonnému zásahu; přitom současně akceptuje, že žalobou napadené Oznámení je považováno za rozhodnutí, z čehož dovozuje nepřípustnost zásahové žaloby.

[16] Soudní řád správní striktně rozlišuje jednotlivé žalobní typy, ovšem nebrání tomu, aby petit byl formulován jako eventuální. Běžně se to děje např. u zásahových žalob, kde se s ohledem na nejistotu o skutkovém stavu věci může žalobce primárně domáhat zákazu pokračování v porušování konkrétního žalobcova práva nebo příkazu obnovit stav před zásahem a eventuálně, pokud zásah v mezidobí skončí, bude požadovat určení, že zásah byl nezákonný (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 - 48). Jinak tomu je ovšem v situaci, kdy se žalobce domáhá eventuálním návrhem rozhodnutí ve formě dvou různých žalobních typů, typicky proto, že si není jist, jaký žalobní typ má správně zvolit. Ve správním soudnictví se žalobní petity s kumulativními požadavky, co se týče různých žalobních typů, neřídí stejnými zásadami jako v civilním řízení. Podal-li tedy žalobce fakticky dvě různé žaloby jedním podáním, například nečinnostní a zásahovou žalobu, nemůže si soud vybírat, o kterém návrhu rozhodne, a o kterém nikoliv. Naopak, musí rozhodnout o všech návrzích (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003 - 101, č. 652/2005 Sb. NSS, ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 Aps 3/2005 - 65, nebo ze dne 26. 4. 2010, č. j. 8 Ans 5/2008 - 121, ze dne 25. 5. 2015, č. j. 6 As 255/2014 - 42). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 311/2016 - 58: *„(j)estliže žaloba obsahuje různé návrhy, které jsou spolu skutkově i právně neoddělitelně spjaty, přičemž meritorně projednatelný může být pouze jeden z nich, soud příslušný rozhodnout o meritu věci ostatní návrhy sám odmítne"*. V daném případě městský soud, pokud dospěl k závěru, že napadené Oznámení je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., měl v prvé řadě posoudit žalobu na ochranu před nezákonným zásahem jako nepřípustnou (§ 85 s. ř. s.) a odmítnout ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; pokud tak neučinil, pochybil.

III.2.b) Námitka nesprávného posouzení právní otázky

[17] Městský soud při posouzení žalobního typu a projednatelnosti žalob správně vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, publ. pod č. 177/2015 Sb., podle něhož: *(u)stanovení § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 19. 2. 2015, ve slovech „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání" bylo v rozporu s článkem 1. Odst. 1 Ústavy a čl. 36 odst. 2 listiny základních práv a svobod.* Ústavní soud vycházel ze skutečnosti, že odepření výplaty dotace zasahuje do práv příjemce dotace, aniž by bylo

možno domáhat se ochrany v rámci souběžného rozhodnutí finančních orgánů, které navíc nemusí být vždy vydáno. Ústavní soud přitom vycházel z názoru, že odepření výplaty dotace má charakter rozhodnutí. Tento názor byl následně zaujat i v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2 Afs 226/2015 – 39, a ze dne 16. 2. 2016, č. j. 2 Afs 227/2015 – 38. Tento právní názor se dále promítl i do usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, který vyslovil: *(d)omníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015 pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s.* V tomto usnesení ovšem rozšířený senát posuzoval i otázku vztahu porušení rozpočtové kázně a porušení dotačních podmínek. Určitou provázanost shledal tam, kde prostředky byly vyplaceny a kde finanční orgán shledal porušení rozpočtové kázně. V části III. E. cit. usnesení se zabýval pravomocí poskytovatele dotace pozastavit výplatu dotace pro porušení pravidel při zadávání veřejných zakázek před vyplacením peněžních prostředků. Zde uvedl, že poskytovatel dotace měl podle § 14e rozpočtových pravidel pravomoc rozhodnout o nevyplacení dotace či její části i v případě, že se domníval, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (odst. 87 usnesení). Rozšířený senát zde rovněž uvedl, že rozhodnutí o nevyplacení dotace „*musí obsahovat důvody, ve kterých poskytovatel porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spatřuje, jejich závažnost, rozsah, vliv na dosažení účelu dotace, včetně důvodů, pro které nebude příslušná částka příjemci vyplacena či naopak nebude vyplacena s konečnou platností*“. Na toto usnesení navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 78, podle něhož: (*p)okud soud zkoumá, zda měl poskytovatel na základě § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), právo příslušnou část dotace definitivně snížit, či v tomto rozsahu pouze dočasně pozastavit platbu, musí zjistit, jestli se porušení povinnosti, které je důvodem nevyplacení, týká části dotace, která již byla dříve proplacena, či části dotace, kterou poskytovatel teprve měl vyplatit. V prvém případě může poskytovatel platbu pouze pozastavit, ve druhém je oprávněn ji s konečnou platností snížit.(...) Na rozhodnutí o definitivním snížení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel musí být kladeny stejné nároky jako na rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně. Závěry judikatury správních soudů vyslovené ve vztahu k odvodům za porušení rozpočtové kázně, které se týkají požadavků na jednoznačnost a srozumitelnost dotačních pravidel, je třeba aplikovat v plném rozsahu i na rozhodování o snížení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel.*

[18] Stěžovateli lze přisvědčit v námitce, že právní názor městského soudu ukládající respektovat závěr správce daně v případě, kdy k výplatě sporných prostředků dotace dosud nedošlo, není zcela odpovídající výše citovaným závěrům rozšířeného senátu. Lze pouze připustit, že při neshodě názorů obou orgánů na existenci porušení dotačních podmínek je namístě, aby se orgán postihující příjemce dotace (zde stěžovatel) vypořádal s odlišným názorem druhého orgánu (zde finanční úřad); nejde zde však o vázanost, kterou městský soud konstruuje na s. 6 napadeného rozsudku.

[19] Stěžovatel je také názoru, že Oznámení o nevyplacení části dotace dostálo požadavkům na řádné odůvodnění ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu. Stěžovatel se domnívá, že je třeba zohlednit skutečnost, že v době vydání Oznámení nemohl předpokládat, že se jedná o rozhodnutí, které bude v budoucnu podrobeno soudnímu přezkumu. Městský soud v napadeném rozsudku správně vycházel z nároků, která pro rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel vytýčil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2 Afs 226/2015 - 39. Poukázal-li na nezbytnost úvahy vycházející ze závažnosti porušení dotačních podmínek a vlivu na dodržení dotace, jde o hledisko, které ustanovení § 14e rozpočtových pravidel v době vydání Oznámení výslovně obsahovalo. Za logický lze považovat i požadavek městského soudu, aby Oznámení o nevyplacení části dotace obsahovalo uvedení, v čem je spatřováno porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, je-li takové porušení důvodem k omezení výplaty. Stěžovatel v Oznámení nejprve konstatoval výsledek auditu, s tím, že auditoři nepovažují ekonomickou výhodnost vítězné nabídky za dostatečně prokázanou, protože auditovaná osoba nedoložila nediskriminačnost dílčího kritéria smluvních pokut. V části nazvané „odůvodnění“ je pak konstatování těchto dílčích kritérií, s tím, že ovlivnila pořadí nabídek ve prospěch těch, které obsahovaly vysoké smluvní pokuty. Následuje odkaz na pokyny Ministerstva průmyslu pro místní rozvoj a čl. 53 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31. 3. 2004. I při akceptování skutečnosti, že zákonodárce nestanovil výslovně, že se jedná o rozhodnutí, a že vyloučil taková oznámení ze soudního přezkumu, je třeba konstatovat, že také zdůvodnění odnětí části dotace je nedostatečné a zcela postrádá úvahy i v době jeho vydání zákonem vyžadované. Nedostatky rozhodnutí nelze nahradit vyjádřením stěžovatele k žalobě, na něž odkazuje.

[20] Požaduje-li stěžovatel, aby věc byla pro svou závažnost a nejasnost stávající judikatury předložena rozšířenému senátu, není k tomu důvod. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015 - 45, je třeba v rozhodovací činnosti respektovat právní názory vyslovené v obdobných věcech Nejvyšším správním soudem. Není sice vyloučeno, aby krajský soud argumentačně oponoval rozsudku Nejvyššího správního soudu s cílem přesvědčit senát rozhodující o kasační stížnosti, aby proti stávající judikatuře postupoval předložením věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Pokud ovšem nepředloží přesvědčující argumenty, dosáhne jen zrušení svého rozsudku, a tím prodloužení řízení. Zde tak městský soud ani nečiní. V daném případě jsou zde jasná a obsáhle zdůvodněná rozhodnutí Ústavního soudu a rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a pokud se od nich městský soud dílčím způsobem odchýlil, není to důvodem k opětovnému posouzení právní otázky rozšířeným senátem. Rozhodnutí Ústavního soudu i sjednocující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přitom dopadají do všech dosud nerozhodnutých věcí. Důvodem pro předložení věci rozšířenému senátu není ani to, že zákon nedává dostatečný návod, jak má být naloženo s předchozími oznámeními, či s oznámeními odlišnými od rozhodnutí finančních orgánů. Tento problém by stěžovateli mohl zčásti nastat zřejmě, pokud by nemohl znovu rozhodnout o nevyplacení části dotace. Na rozdíl od městského soudu, který označil za závazný výsledek daňové kontroly i pro řízení o vyplacení/nevyplacení části dotace, je kasační soud názoru, že nové rozhodnutí není vyloučeno. Za předpokladu, že stěžovatel přesvědčivě zdůvodní závažnost auditních zjištění, vypořádá se s rozdílným názorem finančního úřadu a zhodnotí závažnost porušení a jeho vliv na dotaci jako celek, není nové

rozhodnutí vyloučeno. Problémy, které vyžaduje stěžovatel řešit, jsou tedy zatím hypotetické a soudu nepřísluší se jimi zabývat.

III.2.c) Námitka nesprávného rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Tuto kasační námitku stěžovatel nijak nezdůvodnil a není zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost tohoto výroku či k němu se vztahující části odůvodnění rozsudku městského soudu. Není povinností kasačního soudu vyhledávat nezákonnosti napadeného rozsudku, vyjma případů plynoucích z § 109 odst. 4 s. ř. s. Lze tak jen obecně konstatovat, že náklady řízení v době rozhodnutí městského soudu činily 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek a výrok rozsudku tomu odpovídá (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že výrok o náhradě nákladů řízení je závislý na věcném výroku, pak při jeho zrušení v kasačním řízení musí být rovněž zrušen.

IV. Závěr

[22] Městský soud tedy pochybil, pokud v prvé řadě neodmítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, a dále také vysloveným právním názorem, který co do závaznosti závěrů finančního úřadu neodpovídal judikatuře rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je tedy v podstatné míře důvodná. Městský soud naplnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud vážil, zda nemůže dosáhnout nápravy svým kasačním rozhodnutím, jímž by zrušil napadený rozsudek, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítl postupem podle § 110 odst. 1 věty první za středníkem s. ř. s., a Oznámení zrušil postupem podle § 110 odst. 2 s. ř. s. s vyslovením jiného závazného právního názoru. Dospěl však k závěru, že to není možné. Ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s., které umožňuje po zrušení rozsudku krajského soudu odmítnout návrh, přichází v úvahu jen tam, kde návrh, o němž krajský soud rozhodoval, a který měl být odmítnut, je totožný. V daném případě městský soud rozhodoval jen o žalobě proti rozhodnutí a o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nikoliv.

[23] Proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil podle § 110 odst. 1 věta první a podle téhož ustanovení mu věc vrátil k dalšímu řízení, při němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (odst. 4 téhož ustanovení).

[24] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně

senátu